

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Tomáše Langáška, JUDr. Petra Mikeše, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Miloslava Výborného a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci navrhovatele: **Mgr. Ing. R. K., Ph.D.**, proti odpůrci: **Statutární město Brno**, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, za účasti: **Přípravného výboru pro konání místního referenda o poloze osobního železničního nádraží v Brně**, zast. Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, o návrhu ze dne 20. 1. 2015 na zrušení usnesení přijatého zastupitelstvem města Brna č. Z 7/01, na zasedání konaném dne 25. 11. 2014 pod bodem č. 15 o vyhlášení místního referenda – ZM 7/0012, o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně 6. 2. 2015, č. j. 63 A 1/2015 – 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Navrhovatel se u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení usnesení Zastupitelstva města Brna ze dne 25. 11. 2014, č. Z 7/01, v části označené 15. Vyhlášení místního referenda - ZM 7/0012.

[2] Krajský soud odmítl návrh usnesením ze dne 6. 2. 2015, čj. 63 A 1/2015 - 39. Dovodil totiž, že se jedná o věc místního a krajského referenda se soudní ochranou vymezenou v § 57 a v § 58 zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místním referendu“), a v § 91a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud shledal návrh, který vybočoval z rámce zmíněných ustanovení, nepřipustným ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Usnesení krajského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupné na www.nssoud.cz a soud na něj v podrobnostech pro stručnost zcela odkazuje.

II. Kasační stížnost

[3] Navrhovatel (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností s tím, že mu krajský soud v rozporu s § 65 s. ř. s. a článkem 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod odmítl přiznat soudní ochranu. Nesprávně posoudil tvrzené zkrácení na veřejných subjektivních právech, podřadil-li stěžovatelem požadovanou soudní kontrolu napadeného rozhodnutí pod žalobu dle § 58 odst. 1 písm. a) zákona o místním referendu. Nepříznivé následky stěžovatelem tvrzené protiprávnosti se projevují pouze během doby mezi vyhlášením referenda a vyhlášením jeho výsledků. Stěžovatel nesouhlasí s podřazením předmětu sporu mezi věci volební a věci místního a krajského referenda.

[4] Krajský soud se dle stěžovatele dopustil nepřiměřeně restriktivního až formalistického výkladu ustanovení části třetí hlavy druhé s. ř. s. Ustanovení § 4 s. ř. s. má totiž vůči ustanovením části třetí hlavy druhé postavení generální klauzule. Napadené usnesení Zastupitelstva lze přezkoumat ve správním soudnictví a podřadit pod rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. Pro případ aplikace kompetenčních výluk provedl soud nepřiměřeně extenzivní výklad.

[5] Stěžovatel považuje napadené usnesení krajského soudu za nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. Provázanost mezi výrokem a odůvodněním je nedostatečná a nepřezkoumatelná.

[6] Žaloba je dle § 85 s. ř. s. nepřipustná tehdy, lze-li se ochrany domáhat jinými právními prostředky. V projednávané věci takové právní prostředky nejsou. Postup dle § 58 odst. 1 písm. a) zákona o místním referendu takovým prostředkem není. Žaloba nebyla dle § 85 s. ř. s. nepřipustná a krajský soud měl řízení podle § 82 s. ř. s. zahájit.

[7] Zvláštní ustanovení o soudním přezkumu ve věcech místního referenda definují aktivní legitimaci úzce a stěžovatel ji nespĺňuje. Současně však platí, že z pravomoci soudů nesmí být vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkající se základních práv a svobod. V důsledku protiprávního jednání odpůrce je ztížena možnost soudního přezkumu napadeného usnesení zastupitelstva, které zkracuje stěžovatele na jeho veřejných subjektivních právech.

[8] V souladu s touto argumentací stěžovatel namítl, že o jeho kasační stížnosti má rozhodovat standardní tříčlenný senát Nejvyššího správního soudu, nikoliv sedmičlenný senát příslušný mj. pro věci místního a krajského referenda.

[9] Stěžovatel v průběhu řízení o kasační stížnosti provedl změnu označení odpůrce na Zastupitelstvo města Brna.

III.

Vyjádření odpůrce a replika, duplika stěžovatele

[10] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovateli nesvědčí aktivní legitimace podle § 65 s. ř. s.

[11] Nedošlo totiž k zásahu do jeho veřejných subjektivních práv. Vyhlášení místního referenda nepochybně bylo v pravomoci zastupitelstva jako přímo voleného orgánu obce. Datum vyhlášení zasahuje pouze do funkčního období nynějšího zastupitelstva a přes značný časový odstup odráží v souladu s § 15 zákona o místním referendu dobu uvedenou v návrhu přípravného výboru.

[12] Zastupitelstvo nebylo při předmětném rozhodování správním, ale politickým orgánem. Nedošlo proto k vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s.

[13] S odkazem na doktrínu i judikaturu odpůrce zdůraznil, že ve věcech místního referenda je přípustná pouze soudní ochrana odvíjející se od § 91a s. ř. s.

[14] Konečně odpůrce upozornil na možnost ochrany cestou § 123 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů.

[15] Stěžovatel k vyjádření odpůrce podal repliku, ve které uvedl, že vyjádření ke kasační stížnosti podalo statutární město Brno prostřednictvím zástupce. Statutární město Brno není v postavení účastníka řízení, ani osoby zúčastněné na řízení. V této souvislosti zpochybnil plnou moc udělenou zástupci odpůrce primátorem za město Brno, které není účastníkem řízení. Celkově považuje stěžovatel v replice argumentaci odpůrce za chybnou, zejména v otázce aplikovatelnosti žalob předvídaných § 91a s. ř. s., popř. §§ 57 a 58 zákona o místním referendu. Trvá na tom, že jeho aktivní legitimace je dána.

[16] V doplnění vyjádření odpůrce setrval na názoru, že stěžovateli nesvědčí aktivní legitimace k podání žaloby podle § 65 s. ř. s. a že veškerý přezkum referendových věcí probíhá pouze v rámci řízení podle § 91a s. ř. s.

[17] Zároveň se však vyjádřil k podstatě věci. S odkazem na judikaturu správních soudů zdůraznil, že stanovené datum referenda nepředstavuje nepřipustně vzdálenou budoucnost, zohledňuje zájem na platnosti místního referenda a i s časovým odstupem obstojí aktuálnost tématu referenda.

[18] Trvá na závěru, že za odpůrce je třeba považovat přímo statutární město Brno, a tedy podání, které město učinilo, je podáním učiněným oprávněnou osobou.

[19] V duplice stěžovatel pouze polemizuje se závěry, které odpůrce dovodil z judikatury správních soudů.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[20] Osoba zúčastněná na řízení výslovně sdělila, že se k věci samé nehodlá vyjadřovat.

V.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[21] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost, vázán jejím rozsahem a důvody (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[22] Jakkoliv stěžovatel sám nepodřadil kasační stížnost žádné části ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., z podstaty věci připadá v úvahu pouze aplikace § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[23] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného usnesení. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[24] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Stěžovatel pouze na několika místech kasační stížnosti obecně tvrdí, že odůvodnění je v těchto místech nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, popř. že je nesrozumitelné. Nejvyšší správní soud jeho názor nesdílí. Napadené usnesení považuje za přesvědčivě odůvodněné a srozumitelné.

[25] Samotná skutečnost, že krajský soud nepřisvědčil názoru stěžovatele ohledně podstaty sporu, nečiní jeho úvahy nepřezkoumatelnými. Stěžovatel ostatně se závěry krajského soudu obsáhle polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné.

[26] Podstatou návrhu na zrušení části napadeného usnesení byl tvrzený rozpor vyhlášeného místního referenda se zásadou přiměřenosti z důvodu nepřiměřeně dlouhé časové vzdálenosti mezi dnem jeho vyhlášení a okamžikem vyhlášení výsledků. Na základě působení § 13 odst. 3 zákona o místním referendu a zároveň napadeného rozhodnutí zastupitelstva je stěžovatel zkrácen na svých právech upravených v § 16 odst. 2 písm. f) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů. Toto ustanovení dává stěžovateli právo požadovat projednání určité záležitosti v oblasti samostatné působnosti radou nebo zastupitelstvem obce. Žádost o projednání nemůže být příslušným orgánem odmítnuta, pokud příslušnou žádost podepíše nejméně 0,5 % občanů obce.

[27] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda v podmínkách zastupitelské demokracie výsledkem hlasování zastupitelstva o termínu vyhlášení místního referenda obecně mohlo dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatele, jimž by správní soudy byly případně povinny poskytnout ochranu i nad rámec § 91a s. ř. s. Pokud by k zásahu vůbec dojít nemohlo, pak by argumentace stěžovatele byla bezpředmětná.

[28] Co do délky doby, kdy se má referendum konat, lze odkázat na řadu rozhodnutí kasačního soudu, v nichž se této problematice věnoval. Podstatné je, aby vyhlášení referenda včetně data jeho předpokládaného konání směřovalo k naplnění smyslu a účelu právní úpravy. Má-li referendum splnit svůj účel, je třeba podřídit organizaci referenda včetně volby termínu snaze o to, aby výsledky referenda byly platné (rozsudek ze dne 3. 10. 2014, čj. Ars 6/2014 - 42).

[29] Pokud je datum vyhlášeného referenda navázané na termín budoucích, byť i relativně vzdálených voleb, ale splňuje přitom požadavky § 15 zákona o místním referendu, nelze

bez dalšího hovořit o jeho nezákonnosti (srov. také rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2015, čj. Ars 11/2014 - 42). Konání místního referenda současně s nejbližšími volbami je přitom vhodné zejména z hlediska hospodárnosti, časové organizace referenda a účasti občanů (viz rozsudek ze dne 31. 10. 2012, čj. Ars 2/2012 - 43, nebo rozsudek ze dne 2. 10. 2014, čj. Ars 3/2014 - 41).

[30] V demokratickém právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy) se občan podílí na správě věcí veřejných přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců. Napadené usnesení zastupitelstva však možnost občanů města Brna podílet se na správě svých záležitostí nikterak neomezuje, neboť se jedná o svobodné rozhodnutí jejich řádně zvolených zástupců, nejde tudíž o nic jiného než právě o výkon práva garantovaného čl. 21 odst. 1 Listiny. Ostatně důsledkem napadeného usnesení by mohlo být pouze to, že namísto správy prostřednictvím volených zástupců budou občané o vybrané otázce rozhodovat v referendu, tedy v institutu přímé demokracie. Jedná se tak v podstatě o volbu mezi dvěma ústavním pořádkem předvídanými způsoby výkonu práva podílet se na správě věcí veřejných (srov. usnesení Ústavního soudu ve věci identického stěžovatele ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. III. ÚS 192/15).

[31] Otázkou dotčení veřejných subjektivních práv přijetím rozhodnutí o vyhlášení místního referenda se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 2. 9. 2015, čj. Ars 1/2015 - 94, kde neshledal zásah do veřejných subjektivních práv opozičních zastupitelů, kteří se hlasování o vyhlášení konání místního referenda účastnili. Soud na toto rozhodnutí v podrobnostech pro stručnost zcela odkazuje.

[32] V okamžiku, kdy soud neshledal napadeným usnesením zastupitelstva zásah do veřejných subjektivních práv opozičních zastupitelů, není možné hovořit o jakémkoliv dotčení práv u stěžovatele, který se hlasování o vyhlášení místního referenda vůbec neúčastnil, protože za něj o této věci rozhodovali jím svobodně zvolení zástupci. Lze jen dodat, že stěžovatel ve svém případě hovoří pouze o hypotetickém zásahu do práv, protože netvrdí, že by jakoukoliv žádost ve smyslu § 16 odst. 2 písm. f) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, vyhotovil a zároveň k ní měl i dostatečný počet podpisů (srov. usnesení Ústavního soudu ve věci identického stěžovatele ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. III. ÚS 192/15).

[33] Nejvyšší správní soud ve shodě se závěry plynoucími z rozsudku ve věci sp. zn. Ars 1/2015 uzavřel, že soudní ochranu ve věcech týkajících se místního referenda lze poskytnout pouze v rozsahu vymezeném §§ 57 a 58 zákona o místním referendu a § 91a s. ř. s. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 8. 2015, sp. zn. III. ÚS 201/15). Pro věci místního referenda vybočující z uvedeného rámce proto nelze aplikovat ustanovení soudního řádu správního upravující obecné žalobní typy.

[34] Tento závěr odpovídá také názoru již dříve vyjádřenému v rozsudku ze dne 30. 9. 2004, čj. 2 As 22/2004 - 68. Podle něj ze souboru věcí podřaditelných pod označení věci místního referenda podléhají soudnímu přezkumu jen ty činnosti veřejné správy související s místním referendem, o kterých tak výslovně stanoví soudní řád správní nebo zvláštní zákon. Není proto možné, aby o určitém aktu orgánu veřejné správy bylo možné rozhodnout alternativně buď v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., nebo v řízení ve věcech volebních a věcech místního referenda podle části třetí, hlavy druhé, dílu čtvrtého s. ř. s.

[35] Soud uvedené závěry vyslovil při aplikaci právního stavu, který ještě nepřiznával ve věcech místního referenda soudní ochranu podle zvláštních ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu čtvrtého s. ř. s. Tím spíše však jeho závěry platí nyní, kdy soudní řád správní obsahuje i § 91a.

[36] Soud si je přitom vědom, že posouzení, zda se jedná o věc místního referenda, nemusí být vždy jednoznačné. Předmětem řízení mohou být totiž také otázky, které s místním referendem úzce souvisí, ale netýkají se referenda samotného. Příkladem lze uvést rozhodování soudu ve věci sp. zn. 8 Aps 2/2013. Jak ovšem z rozsudku ze dne 30. 9. 2013, čj. 8 Aps 2/2013 – 71, vyplývá, v dané věci byla předmětem rozhodování a žalobci tvrzeného nezákonného zásahu usnesení zastupitelstva, jimiž byl do programu zastupitelstva zařazen bod schvalování územního plánu a schválení usnesení k územnímu plánu. Přes zřejmou souvislost s místním referendem, jehož vyhlášení bylo rovněž na programu zastupitelstva, byl předmět řízení odlišný. V nyní posuzované věci se však stěžovatel domáhal zrušení části usnesení Zastupitelstva města Brna, jímž bylo vyhlášeno místní referendum, předmětem řízení tedy byla přímo a zřetelně věc místního referenda.

[37] Je nepochybné, a stěžovatel to sám připouští, že na něj zvláštní ustanovení o ochraně ve věcech místního referenda nedopadají. Současně soud dovodil, že stěžovatel nemůže proti vyhlášení místního referenda brojit některým z obecných žalobních typů podle části třetí, hlavy druhé s. ř. s. Krajský soud proto správně žalobu odmítl.

[38] Stěžovatel v průběhu řízení o kasační stížnosti namítl, že podal návrh jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a taktó koncipoval i kasační stížnost. Podle jeho názoru měl věc projednávat standardní tříčlenný senát Nejvyššího správního soudu.

[39] Sedmičlenný senát ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a politických hnutí (dále též jen „sedmičlenný senát“) [§ 16 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], jemuž byla věc přidělena k projednání a rozhodnutí, se proto zabýval tím, zda bylo toto přidělení zákonné a v souladu s rozvrhem práce soudu.

[40] Rozvrh práce stanovil v době, kdy stěžovatel podal kasační stížnost, že sedmičlenný senát rozhoduje mj. o kasačních stížnostech ve věcech místního referenda. Odkazoval přitom na § 16 odst. 2 písm. a) s. ř. s., podle kterého se mj. ve věcech místního referenda senát skládá z předsedy a šesti soudců.

[41] Systematickým výkladem lze argumentovat, že sedmičlenný senát rozhoduje pouze o kasačních stížnostech napadajících rozhodnutí o návrzích podaných podle § 91a s. ř. s., nazvaného „Ochrana ve věcech místního referenda“. Takový výklad by však byl nepřipustně zužující a rozporný se smyslem právní úpravy.

[42] Smyslem rozvrhu práce navazujícího na § 16 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je koncentrovat rozhodování o věcech místního referenda u sedmičlenného senátu. V nyní projednávaném případě se jedná o věc místního referenda. Soud v předchozí části odůvodnění uzavřel, že soudní ochranu ve věcech týkajících se místního referenda lze poskytnout pouze v rámci vymezeném §§ 57 a 58 zákona o místním referendu a § 91a s. ř. s. Rozhodování ve věci místního referenda, ve kterém návrh vybočil z rámce citovaných paragrafů a byl proto odmítnut, je pouze druhou stranou téže mince, resp. negativním otiskem shora pozitivně popsané kompetence. I v tomto případě proto ve věci rozhodl sedmičlenný senát.

[43] Na uvedeném závěru nemůže nic změnit skutečnost, že stěžovatel ve věci *prima facie* místního referenda označuje svůj návrh jako obecnou správní žalobu. V daném případě se totiž určení senátu odvíjí od podstaty projednávané věci, nikoliv od určení konkrétního žalobního typu účastníkem řízení.

[44] Pro úplnost soud doplňuje, že ve shora citovaném rozsudku čj. 2 As 22/2004 - 68 rozhodoval tříčlenný senát. Tehdy účinná a aplikovaná právní úprava ovšem na rozdíl

od současnosti nesvěřovala sedmičlennému senátu rozhodování v daném typu věcí [srov. § 16 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve znění účinném do 30. 9. 2004 a rozvrh práce pro rok 2004].

[45] Stěžovatel v žalobě i v kasační stížnosti označil jako odpůrce statutární město Brno. V řízení o kasační stížnosti změnil toto označení na Zastupitelstvo města Brna. Jednalo-li by se o návrh ve smyslu § 91a s. ř. s., bylo by ve smyslu odstavce 2 téhož ustanovení odpůrcem statutární město Brno. Toto ustanovení se však v souladu s argumentací shora neuplatní. Jednalo-li by se o přípustnou žalobu proti rozhodnutí, byl by žalovaným orgán, který rozhodl v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.) a jednalo-li by se o ochranu před nezákonným zásahem, byl by žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah (§ 83 s. ř. s., srov. také usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 12. 2014, čj. Nad 224/2014 - 53). Ani tato ustanovení se však neuplatní, neboť jak soud shora dovedl, ve věcech místního referenda nelze využít obecné žalobní typy správního soudnictví.

[46] Podle § 33 odst. 1 s. ř. s. je odpůrcem (žalovaným) ten, o němž to stanoví zákon. Návrh stěžovatele, který se pohyboval mimo rámec soudního řádu správního, ovšem neumožňuje identifikovat zákonné ustanovení určující odpůrce.

[47] Ke změně provedené stěžovatelem v řízení o kasační stížnosti proto soud nepřihlížel. Zastupitelstvo je totiž „pouze“ orgánem obce. Jakkoliv lze zastupitelstvo v určitých případech považovat za správní orgán, bez zákonem vymezených případů nemůže mít samo procesní subjektivitu. Tou obecně disponuje obec (přiměřeně srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 - 120, zejm. odst. 43 – 46), již navenek zastupuje starosta (§ 103 odst. 1 obecního zřízení). Proto soud ponechal jako odpůrce stěžovatelem původně označené statutární město Brno, nikoliv jeho zastupitelstvo.

[48] S ohledem na odmítnutí návrhu krajským soudem (a jeho důvody) a posouzení věci kasačním soudem se však jedná o otázku čistě teoretickou bez jakéhokoliv vlivu na výsledek řízení. Soud se otázkou určení odpůrce zabýval mj. kvůli námitce stěžovatele, podle níž plnou moc udělenou zástupci odpůrce udělil primátor za město Brno, které není účastníkem řízení.

[49] Soud shledal v kontextu posuzované věci původní označení odpůrce za správné, proto akceptoval plnou moc udělenou zástupci odpůrce primátorem za statutární město Brno, jehož orgánem odpůrce je.

VI.

Závěr a náklady řízení

[50] Nejvyšší správní soud uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Neshledal přitom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[51] Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (analogicky § 93 odst. 4 s. ř. s.). Toto právo nemá ani osoba zúčastněná na řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost, z níž by nějaké náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu

Odlišné stanovisko soudce Tomáše Langáška

podle § 55a s. ř. s. k rozsudku sp. zn. Ars 2/2015 ze dne 13. října 2015

[1] V předchozí věci týkající se návrhu na zrušení usnesení Zastupitelstva města Brna ze dne 25. listopadu 2014 č. Z 7/01 v části vyhlášující místní referendum o poloze, resp. modernizaci brněnského hlavního nádraží v termínu krajských voleb plánovaných na podzim roku 2016 (rozsudek sp. zn. Ars 1/2015 ze dne 2. září 2015) jsem uplatnil odlišné stanovisko k výroku i odůvodnění rozsudku. V této věci však již nejde o žalobu, resp. kasační stížnost některých zastupitelů, nýbrž o žalobu, resp. kasační stížnost brněnského občana. Uplatňuji proto odlišné stanovisko již jen k odůvodnění rozsudku. Ztotožňuji se totiž se zamítavým výrokem v tom směru, že tvrzený zásah do subjektivních veřejných práv stěžovatele byl pouze hypotetický, resp. abstraktní, jak je uvedeno v odstavci 32 odůvodnění rozsudku, neboť k žádnému zásahu, natož porušení práv stěžovatele nedošlo; stěžovatel vůbec neuplatnil své právo požadovat projednání určité záležitosti radou nebo zastupitelstvem obce podle § 16 odst. 2 písm. f) zákona o obcích, o něž svou žalobu opřel. Citované ustanovení navíc hovoří jen o projednání věci a věc může být zastupitelstvem projednána i tak, že s ohledem na § 13 odst. 3 zákona o místním referendu nemůže být o věci, jež je předmětem otázky ve vyhlášeném místním referendu, rozhodnuto. Projednání a rozhodnutí totiž není totéž.

[2] Jakkoli by i takovému závěru slušelo zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, nikoli odmítnutí žaloby pro její nepřípustnost z důvodu, že se žaloba míjí s vymezením žalobních typů podle zákona o místním referendu a soudního řádu správního (nanejvýš by přicházelo v úvahu odmítnutí pro nepřípustnost z důvodu nevyčerpání, resp. neuplatnění práva), jsem v tuto chvíli již takříkajíc precedenčně vázán předchozím rozsudkem ve věci sp. zn. Ars 1/2015, přestože jsem s ním nesouhlasil. Nebyla-li tedy nyní posuzovaná věc postoupena k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu k zaujetí odlišného právního názoru podle § 17 s. ř. s., nezbyvá mi, než v souladu s právním názorem vysloveným v dřívějším rozhodnutí Nejvyššího správního soudu hlasovat pro zamítnutí kasační stížnosti.

[3] Jinak ale na svých argumentech, jež jsem vyjádřil v odlišném stanovisku k rozsudku sp. zn. Ars 1/2015, setrávám. Ve stručnosti, mám za to, že i v takovém případě je třeba otevřít přístup k soudu s respektem k základnímu právu podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a žalobní tvrzení věcně posoudit. Domnívám se, že nejde technicky procesně vzato o věc místního referenda ve smyslu legální definice dle § 91a odst. 1 s. ř. s., z čehož plyne i mé přesvědčení, že rozhodovat v této věci tzv. volebnímu senátu Nejvyššího správního soudu nepřislušelo. I tyto otázky však již byly rozsudkem sp. zn. Ars 1/2015 prejudikovány. Ostatně, jak jsem uvedl v odlišném stanovisku k rozsudku Ars 1/2015, pokud za dané situace předseda senátu shledal, že věc byla řádně do rejstříku volebního senátu zapsána a má být volebním senátem projednána a rozhodnuta, a zařadil ji na pořad jednání, resp. do porady k rozhodnutí, nemaje jiné možnosti bylo mou soudcovskou povinností hlasovat o předloženém návrhu rozhodnutí.

V Brně dne 13. října 2015

Tomáš Langášek